

РЕШЕНИЕ

№ 621

гр. София, 06.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 14.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **3455** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 66 от Семейния кодекс (СК).

Образувано е по жалба от И. П. Д., чрез адв. Б., против Писмо изх. № РКП22-УГ00-38/3/2103.2022 г. на старши специалист отдел „Административно-информационно обслужване, Гражданско регистрация и административно обслужване” в Район „К. поляна“-Столична община, с което е постановен да бъде вписано извършеното от жалбоподателя припознаване на детето Б. П. А..

Наведените основания за оспорване, предвид изложените в жалбата оплаквания, са за допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, противоречие с приложимите материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона-чл.146, т.3, т.4 и т.5 АПК. Тяхното осъществяване е аргументирано с доводи, че административният орган е отказал да извърши вписване на припознаването, като се е позовал на извършено формално оспорване от Отдел „Закрила на детето” - [населено място], без да извърши служебна проверка за законосъобразност на направеното оспорване и да констатира дали е налице някое от основанията, посочени в разпоредбата на чл.66, ал.1 от СК. В тази връзка сочи, че дирекция „Социално подпомагане” (ДСП) може да оспори извършено припознаване на малолетно дете, само когато то не е в интерес на детето, създава опасност за неговото нормално отглеждане и възпитание в семейна среда или

застрашава сериозно неговата личност, или здраве. В случая нито от изброените не било налице. По същество се касаело за злоупотреба с право от страна на държавен орган. В административното производство нямала данно да е извършена реална преценка как ще се отрази на детската психика рязкото прекъсване на физическата и емоционална връзка и с двамата родители; не е била извършена оценка на родителския капацитет на Д., респ. на бабата и дядото; не била отчетена възрастовата разлика между тях и детето, както и високия риск то да бъде институционализирано преди навършване на пълнолетие, като се вземе предвид средната продължителност на живота в страната. С едностранчивия и формален подход към случая както от ДСП - П., така и ответникът игнорирали интересите на детето Б., като на практика го поставили в постоянен риск. Упражняването на правото на оспорване по реда на чл. 66, ал. 1 от СК от ДСП следвало да се съобразява и да е подчинено на интереса на детето, като при зачитане висшите интереси на детето, можело да не бъде зачетен интереса на родителите. В практиката си Европейският съд по правата на човека (ЕСПЧ) е приел, че биологичната реалност не следва да надделява над правната презумпция за бащинство, като националните съдилища следва правилно да идентифицират противоречивите ценности и интереси, като следва да се даде по-голяма тежест на интересите на детето (A.L. e. P.). В случая било налице нарушение на чл. 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека, тъй като административният орган е следвало да прецени и да изложи съображения дали отказът детето да бъде припознато не представлява нарушение на правото на личен живот на предполагаемия баща. В нарушение на чл.35-53 АПК административният орган не събрал доказателства за обстоятелствата, при които е извършено припознаването, обстоятелствата около досегашния живот на детето, както и в какъв момент и при какви обстоятелства е направено искането за припознаване, дали последното е свързано с желанието на родителите бащата на детето да е известен или има връзка и с конкретни имуществени права. Не е извършена и преценка дали делото повдига деликатни морални или етични въпроси, като в този случай обхватът на свобода на административния орган, при преценката дали да впише припознаването е по-обширен. Иска се оспореният акт да бъде отменен, съответно връщане на преписката за извършване на обстойна проверка и ново произнасяне от административния орган.

В съдебно заседание пред АССГ жалбоподателят лично и чрез пълномощника си-адв. Б. поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ. Жалбоподателят поддържа, че иска най-доброто за Б. и е обещал на майка му да продължи да полага грижи за него. Не е наясно с мотивите на бабата и дядото за изгонването му в началото на годината, но действително има различия между тях относно начина на отглеждане на детето. Счита, че П. и В. А. /бабата и дядото на детето Б., бел. на съдията/ до известна степен задоволяват основните нужди на Б. като къпане, хранене, но не проявявали тази обич към детето, която то е получавало от майка му и от него самия, като баща. Целта му не била да отнеме детето от баба му и дядо му, а да осигури грижите, от които се нуждае Б.. Запознал се е с експертизата на вещите лица и е разбрал, че дефицитът, който те са констатирани е доста по-голям от очаквания от него. В депозираната по делото писмена защита, в определения от съда за това срок, по същество се преповтарят съображенията, изложени в жалбата. Допълнително се излага, че направеното „проучване“ напълно са игнорирани сведенията на личния лекар на детето, в лицето на д-р А. Я., която изрично е посочила, че познава И. като

единствения баща на Б.. Събраният по делото доказателствен материал изцяло бил в насока, че извършеното оспорване е накърнило по неблагоприятен начин най-добрия интерес на детето. Приетото заключение по извършената комплексна експертиза доказвало, че между жалбоподателя и детето има изградена здрава емоционална и физическа връзка, че то го възприема като баща, като прекъсването на връзката помежду им сериозно вредяла на детето. Единствените му мотиви били родителска любов и желание за закрила спрямо детето. Отбелязва се, че експертизата е извършена след почти шестмесечна липса на каквато и да е връзка между него и детето, което с оглед възрастта му нямало изградена дългосрочна памет и въпреки това вещите лица са констатирани, че такава не само съществува, а и е изключително силна от страна и на двамата. Свидетелите - близки приятелки на починалата майка, сочат, че И. е грижовен родител, обича детето и не би му навредил по никакъв начин, както и за желанието на майката, изразено преди кончината ѝ, И. да продължи да се грижи не само за детето, но и за родителите ѝ. Твърди се, че в интерес на децата е да имат установен произход и произтичащите от това множество правни и социални последици. В конкретния случай, буквално дни след като е загубил майка си по обективни причини, Б. губи и баща си, в резултат действията на служители на Агенцията, която е призвана да спазва правата му. Неочакваното отделяне, от който и да е от двамата родители или тяхното трайно отсъствие, предизвиквало у децата интензивна тревожност и процеси, аналогични на скръбта при възрастните. Така се нарушавала връзката с тях и се губело доверието. Н. психичен апарат на малкото дете не бил в състояние да се справи с тези афекти и те могли да станат причина за по-късни психопатологични прояви или негативни поведенчески реакции. От друга страна, не била налице и нито една от конкретните опасности, закрепени в мотивите на законодателя за изменението на разпоредбата на чл. 66, ал.1 СК, изразяващи се във физическо насилие, вероятност за заобикаляне на осиновяване или за трафик на деца. В заключение е посочил, че с напълно едностранчивия си и формален подход към случая, Отдел „Закрила на детето“ - П. е игнорирал интересите на детето Б., като на практика го е поставил в постоянен риск.

Ответникът старши специалист АИО - ГРАО, Район „К. поляна“ - СО И. М., чрез процесуалния си представител юрк. В. излага съображенията за неоснователност на подадената жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Твърди, че административният орган действа при условията на обвързана компетентност и след като има възражение от страна на ДСП - П., единствената възможност е да се откаже вписване на заявеното припознаване.

Заинтересованата страна (ЗС)- директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ -П., чрез процесуалния си представител юрк. Г., изразява становище за неоснователност на подадената жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Сочил, че този вид припознаване не е в интерес на детето Б., както и че по време на проучването се явили двама мъже, твърдящи, че са биологични бащи на детето.

ЗС Б. П. А., чрез настойника му В. И. А. и пълномощника адв. И. В., излагат подробни съображенията за неоснователност на подадената жалбата и молят за отхвърлянето ѝ. В писмени бележки от 24.11.2022 г. адв. И. В., сочи, че поради невъзможността при хипотези на неустановен произход на бащата и впоследствие по-късно направено припознаване да се постигне своевременна защита на детето, през 2020 г. законодателят изменя разпоредбата на чл.66, ал.1 от СК, относно момента на оспорването на припознаването от страна на ДСП по местоживее на детето, като

дава възможност такова да се извърши преди да бъдат вписани промени в акта за раждане на припознаваното дете. В конкретния случай, именно на такова оспорване, извършено от ДСП - П., се е позовало длъжностното лице по гражданско състояние на район „К. поляна“, за да не извърши исканата от жалбоподателя административна услуга. Счита за недопустимо е да бъде заобикаляна изрична законова регламентация на чл.66, ал.2 от СК, чрез обжалване пред административен съд на отказа на длъжностното лице по гражданско състояние, кмета на район „К. поляна“. Единствената легитимирана от закона структура да оспори припознаването е ДСП по местоживее на детето, като и в този случай длъжностното лице в изпълнение на материалния закон и съобразно процесуалните правила следва да откаже вписване без да прави преценка дали оспорването е в интерес на детето или дали то отговаря на целта на закона. При конкуриращи се твърдения за бащинство, в интерес на детето било да се изпълни законната процедура и произхода му от припознаващия да се установи по исков ред, за да се избегне в по-късен етап установяване на произход от друг мъж и нанасяне на непоправими вреди на психиката на детето, което в такава ранна възраст няма правната възможност да оспорва, дори чрез свой законен представител. Жалбоподателят бил наясно, че детето Б. П. А. не произхожда от него, поради което с извършеното припознаване се опитвал да заобиколи законовите разпоредби за осиновяване на дете, което произхожда от друг баща. С цел да избегне доказването чрез Д. експертиза, ясно съзнавайки, че тя само ще потвърди, че Д. не е биологичен баща на детето Б., е започнато производство за отмяна на отказа за вписването му като баща. Правел се опит да се заобиколи въпроса за биологичната връзка, същата да се минимализира за сметка на обстоятелството, че припознаващият е живял с майката на детето. Сочил, че предмета на производството се е изместил и същото се насочило към представяне на бабата и дядото на Б. като лица, които няма капацитет да се грижат за него. Налице бил дефицит на безпристрастност от страна на експертите, тъй като многократно жалбоподателя И. Д. бшл наричан „баща“, „бащата“, качество, което той не бил придобил и съответно не можело да бъде доказано в това производство. Под въпрос било и доколко е в рамките на професионалното провеждане на експертизата да се допусне внасянето играчки от страна на припознаващия, с които да се привлече вниманието на детето, още повече, че жалбоподателят знае, че то обича да конструира и да играе с топка. Не се посочва какъв тип игрови задачи са поставяли експертите, но са избегнали да отбележат, че И. Д. просто е стоял на колене до него без никаква вербална или визуална комуникация между тях. Твърдението, че имат „комуникативна връзка, изградена в минал период“, включително с това как в един момент се е опитвал да се обърне към него с „тати“ били интерпретации, които не се основавали на действително случилото се и които били в противоречие с констатациите на самите експерти, че детето не вербализира. Липсвало ясно посочване за извода, че детето Б. е било силно разстроено, плакало и искало да го върнат при И., при условие, че в помещението е останал и дядото, с когото детето Б. има истински силна и безспорна връзка. В желанието си да стане „баща“ на Б., само основавайки се на обстоятелството, че е съжителствал дълго време с майката Е., жалбоподателят И. Д. се стремял да постави под съмнение възможностите на дядото и бабата да се грижат за детето. В пълно противоречие са твърденията му, че няма да ограничава контакта на детето от бабата и дядото с това, че не е сигурен, че тези хора ще могат да дадат максималните грижи за него, освен битовите. Д. никога не бил полагал самостоятелно грижи за детето, работел с

нерегламентирано работно време, често прибирайки се късно, а и сам посочил, че ще наеме жена, която да се грижи за детето, което поставяло под въпрос неговия родителски капацитет. Припознаването от И. Д. било изцяло и в разрез с принципа за истинност и установеност на произхода, а съмнението, че припознаващият не е биологичният баща повдигал деликатни морални и етични въпроси относно това искане, което съмнение можело да бъде премахнато само по пътя на установените законови процедури. И. Д. не доказвал по надлежен начин биологичната си връзка с детето Б. А. и само по исков път можел да обори оспорването на припознаването от ДСП - П.. Заявява искане за присъждане на разноските за съдебното производство.

В депозираните от настойника В. И. писмени бележки настойникът В. И. А. /баба на Б. П. А./, оспорва основателността на жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Излага, че от раждането на Б. до смъртта на дъщеря ѝ, Д. не е направил никакъв опит или не бил споменал, че иска да припознае детето, защото му е истински баща. Детето е записно на името на дядо му - Б. П. А. и по воля на майката, която е искала детето да се познава с биологичния си баща и неговите роднини, за да се изгради връзката между тях. Не е започвана процедура по припознаване на детето, преди смъртта на майката, както и не им е известно да са водени подобни разговори. Грижите за детето и неговото отглеждане били от Е., баба му и дядо му. Самата тя определяла взаимоотношенията си с И. като на „съквартиранти“. Детето не е оставяно на грижите на И., от негова страна не е имало обгрижване, разходки, подаръци. Имало е разногласия между Е. и майка ѝ по отношение на чистотата в дома, наличието на електронни уреди, вредни за здравето на детето и изоставането в развитието му. Желанието на Е. било детето да бъде отгледано от баба му и дядо му, както и да има връзка с родния си баща и роднините му. Биологичният баща И. не се е отказал от детето си, но изчаквал резултата от това дело, за да не се обърка детето с двама бащи. Сестрата на И. - Д. посещавала Б. всяка седмица, носила му подаръци, които са изпратени от татко му, помагала в грижите, радвала му се, организирали заедно кръщенето и рождения му ден. Е. е споделила, че И. Д. е „съквартирант“ и че отношенията им са ясни, а с И. тя ще говори, когато детето порасне и сам може да види колко прилича на него. По отношение на назначената експертиза сочи, че не е съгласна с написаното в нея. Амбициите на И. Д. към детето били съмнителни. А обвиненията му били свързани, с обстоятелството, че са се възпротивили да документира, че е биологичен баща на внука им и са го принудили да напусне апартамента, където е живял.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не дава заключение за законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд – София - град, след като обсъди и прецени наведените в жалбата доводи, становищата на страните, събраните по делото относими към спора доказателства и извърши на основание чл.168, ал.1 АПК изцяло проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на основанията по чл.146 АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Предмет на оспорване е писмо, в което е обективиран отказ да се впише извършено припознаване. Този отказ засяга извършилия припознаването жалбоподател по делото. Спазен е и преклузивният 14-дневен срок по чл.149, ал.1 АПК-писмото е получено от жалбоподателя Д. на 21.03.2022 г., видно от известие за доставяне (л.21

от делото), а жалбата до съд е подадена в Административен съд София – град на 04.04.2022 г. и е регистрирана с вх. №12600.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Административното производство е започнало с постъпване в СО-"Район „К. поляна“ на нотариално заверена декларация с вх. №РКП22-УГ01-38/02.03.2022 г. от И. П. Д., с която декларира, че припознава малолетното дете Б. П. А. с ЕГН [ЕГН], родено на 12.07.2019 година и иска да бъде вписан в акта за раждане като негов баща.

Видно от представеното удостоверение за раждане (дубликат) от дата 02.03.2022 г., издадено въз основа на акт за раждане № 1277 от 16.07.2019 година в [населено място], детето Б. П. А. е родено на 12.07.2019 г., а като негова майка е вписана Е. П. П. и баща неизвестен.

От представения Акт за смърт №59 от 09.01.2022 г. се установява, че майката Е. П. П. е починала на 08.01.2022 г.

Въз основа на подадената нотариално заверена декларация с вх. №РКП22-УГ01-38/02.03.2022 г. за припознаване от И. П. Д. от длъжностно лице по гражданско състояние при Столична община, на основание чл. 65 във вр. с чл. 66, ал. 5 от Семейния кодекс, е уведомен директора на Дирекция "Социално подпомагане"- П., с оглед адреса на местоживеене на майката Е. П. П. и детето Б. П. А..

В отговор на изпратеното уведомление в Столична община, Район „К. поляна“ е постъпило възражение с изх. № СЛ/Д-РК/1023-005 от 17.03.2022 г. от директора на ДСП П., с което е оспорено извършеното припознаване на детето Б. П. А. от И. П. Д., като са изложени мотиви, че детето Б. е с мярка за закрила по реда на Закона за закрила на детето, ДСП- П. работи с детето и познава случая, детето е настанено при близки и роднини- баба и дядо, родители на починалата майка. Органът по настойничество и попечителство при [община] е учредила настоянически съвет над малолетния, като за настойник е определена неговата баба- В. А.. От страна на ДСП – П. било извършено и допълнително социално проучване, в което било посочено, че по данни от сем. А., И. Д. не е биологичен баща на детето, като за такъв те посочили И. С., който от своя страна бил потвърдил.

С оспореното в настоящето съдебно производство е постановен отказ жалбоподателят да бъде вписан като баща на детето Б. П. А., с позоваване на получения отговор от Дирекция "Социално подпомагане"-П..

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетелите - Р. Г. А. – З. и С. Д. Н., Е. К. Г. – близки приятелки на майката на детето и С. Г. С. – семейна приятелка на настойниците на детето.

Свидетелят Р. Г. А. – З., излага, че с Б. (Е. П.) били приятелки от 1998 г. до нейната смърт, а детето Б. го познава от раждането му. Б. живяла с И. повече от десет години, в апартамент а й. Б. и И. живеели на съпружески начала, но нямали сключен граждански брак. По лични наблюдения на св.З., И. Д. бил изключително грижовен баща. Отношенията между Е. П. и майка й не били добри, въпреки че контактували, а и бабата /В. И. А./ полагала грижи за детето. Всяка събота и неделя свидетелката и П. излизали заедно, обикновено с нейната кола. И. правел всички неща, които са нормални за един баща - местил седалката на детето от едната кола в другата, държал го

докато Б. премести багажа, ходел с нея на лекар по време на бременността. Единствено с И., майката Е. посещавала контролни прегледи, той я превозвал навсякъде, където се налагало да отиде. След раждането на детето, Б. била посрещната от И., от майка ѝ и баща ѝ, и от С., която е друга приятелка на Б.. Други хора не са присъствали. Най-тежкият разговор, който са водили с Б. бил преди смъртта ѝ, когато ѝ споделила, че е помолила И. да се грижи не само за детето ѝ, но и за майка ѝ и баща ѝ. След смъртта на Б., свидетелката няма контакт с детето, тъй като И. е изгонен от апартамента. Свидетелката не намира за нормално, след загубата на майка, която е претърпяло детето, то да загуби и баща си. Свидетелят сочи, че ѝ е известно, че друг мъж - И. твърди, че той е биологичен баща на детето /чувала го е от сестрата на този мъж/, но ѝ е известно и че самият той не желае да е баща на това дете, както и че Б. не е търсила контакт с този мъж Според свидетелката, биологичният баща е само донор, никога не е проявил никаква грижа към детето, запознал се с детето след смъртта на Б.. По отношение на жалбоподателя, наблюденията на свидетеля са, че той приема много тежко раздялата му с Б.. Единственият мотив на И. да води дело бил, че обича много детето и иска да се грижи за него като баща. За кръщенето и рождения ден на детето /след смъртта на майката, бел. на съдията/ не са получили покана, а контактите на И. с Б. са забранени от баба му В.. Б. никога не е била в добри отношения с майка си, особено след раждането на детето. А. непрекъснато я упреждала, че е лоша майка, че детето е болно, че не го обгрижва, че не го храни, както трябва. Наела е гледачка, за да не се обтягат повече отношенията помежду им. Споделено ѝ е, че майка на Е. не харесва И. от момента, в който се събрали. По тази причина по празници Е. ходела при майка си само на обяд, за да може вечерта да са заедно с И. вкъщи. Д. организирано лечението на Б. в Турция и я водил там няколко пъти, като е осигурил основната част от парите за лечението ѝ, полагал грижи за Б., намирал медицински сестри и лекари. Решение на Б. било детето да не е припознато от Д.. Свидетелката предполага, че причината за това е, че биологичен баща на детето е друг мъж- И. и че рано или късно това ще се разбере от детето. Желанието на Е. било, когато детето стане достатъчно голямо да отидат на психолог, който да му обясни как детето има биологичен баща, но И. също му е баща и се грижи за него и го обича. Като самотен родител, който веднъж е минал през тежко заболяване, Б. ползвала повече социални мерки за подкрепа, в това си качество, което също можело да е причина. Е. не е имала съмнения за биологичния произход на детето. Свидетелката е участвала в настоящия съвет от момента на създаването му - края на януари- началото на месец февруари. Предвид контактите ѝ с И. Д., свидетелката предполага, че към настоящият момент е изключена от съвета. След третото посещение на Б. в Турция здравословното ѝ състояние много се влошило, останала на легло и тогава родителите ѝ се преместили в апартамента, в който те живеели с И.. На предходни посещения в Турция, детето е поверявано на грижите на баба му, тъй като Д. е придружавал Е.. Преди влошаването на състоянието ѝ, Б. е подготвяла детето сутрин за разходка и около девет часа /зависи от сезона/ баба му В. го извеждала на разходка или оставала да го гледа вкъщи. Според свидетелката отношението

на бабата към детето е било грубо и строго.

Свидетелката С. Д. Н., познава Б. от 2004 г., И. от около повече от десет години, откакто са заедно, а детето Б. от момента на неговото раждане, била е й на неговото изписване от родилното отделение в болницата. Преди Е. да се разболе, работили заедно от нейното жилище. Грижите за детето полагали те двамата- Б. и И.. Тримата били като едно нормално семейство, имали общ бюджет, празнували празниците като семейство. Заради пандемията от Ковид-19 основните хора, с които детето е контактувало, били свидетелката, дъщеря й, приятелката на Е.- Р. с нейните деца, и други момичета- приятелки на Б. от училище, които обаче идвали по-рядко. Свидетелката е наблюдавала всеки ден отношенията между И. и Б., тъй като работили с Е. хоум - офис от дома им. И. бил изключително грижовен, детето го възприемало като баща. Свидетелка е чувала два пъти детето да се обръща към Д. по този начин, включително на погребението на майката. В жилището живеели – Б., И. и детето. Когато Е. се влошила, се наложило майка й и баща й също да дойдат. Относно отглеждането на детето имало непрестанни критики от В. към Б.. Според свидетеля, В. не се отнасяла към детето, както трябва да се отнася една баба към своето внуче. Тя го обиждала с грозни епитети. Достъпът на свидетелката до детето бил ограничен от бабата В. И. А. след смъртта на майка му. При една от срещите им А. се държала грубо и последвали обвинения и разпространяване на слухове за кражба на портфейл на Е. от свидетелката. Това била основната причина свидетелката да спре да търси детето Б.. Детето не е припознато от И., тъй като майката искала да ползва облекчения, като самотен родител. Според свидетелката, И. има потенциал да полага грижи за детето, разполагал с добри жилищни условия в нает от него апартамент, а и възнамерявал да си купи собствено жилище. Разривът в отношенията между В. А. и Д., според нея, е поради различията в мненията за отглеждане на детето. Свидетелката е разбрала, че Е. има съмнение, че биологичният баща на детето е И.. Преди смъртта си Е. й споделила, че иска детето да живее с И. и всички останали: нейните приятелки и нейните родители, които да му помагат с грижите за него. Свидетелката С. Г. С., посочва, че познава И., Б. и В., приятелски семейства са с родителите на Б. и последната е израснала пред очите й. Контактувала е обаче много повече с бабата В. И. А., защото с нея са приятелки. Преди смъртта й, Б. живеела с И. над 10 г. Една седмица преди да почине свидетелката разговаряла с нея. С майка си били в добри отношения, тя помагала много от първия ден на раждането на Б.. В първите месеци от бременността, Е. споделила, че отношенията с И. не са добри и иска той да напусне апартамента, както и че му е изхвърлила багажа, но той не си тръгнал. Като се родило детето, бабата В. имала притеснения, тъй като в апартамента имало апаратура, свързана с работата на И. и искала апаратурата да бъде изнесена по тази причина. Бабата поемала детето почти през целия ден. Свидетелката сочи, че не е виждала И. да изведе детето сам или с Б. /но това изявление, предвид контактите предимно с бабата на детето, е напълно обяснимо за съда/. По време на болестта на Б., В. се е грижила за детето и за нея. Свидетелката сочи, че има контакт с детето, като уточнява, че контактите на детето / след като В. И. е назначена за настойник, бел на

съдията/, са с баба му В. и нейните приятелки, както и внука на свидетелката, който обаче е 10-годишен. Б. е ходил на ясли, а в момента е на детска градина. Според свидетелката И. нямал контакт с детето, защото той не желаел. В. искала детето да се вижда с И., но само в нейно присъствие.

Свидетелката Е. К. Г., е приятелка на Е. от училище. В последните години били в по-близки отношения, при всеки удобен случай се виждали. Приятелки на Е. били и Е., О., К.. Децата им били с малка разлика и в седмицата се виждали поне 3-4 пъти навън в парка, на разходка. Повечето случаи е виждала Б. с детето навън, по-рядко с В.. Не е виждала И. с детето. Б. живеела с И. 10 години, но го приемала като съквартирант, не гледала на него, като на свой съпруг. Тя имала интимни връзки с други мъже. Б. е споделяла, че иска да има дете. След като се родил Б. били заедно за да си помагат за сметките. Свидетелката посочва, че с майка ѝ - В. се познават бегло. Между майка и дъщеря е имало търкания и спорове относно отглеждането на детето. В. давала съвети, които Б. не приемала. Свидетелката посочва, че има контакт с детето, като последната им среща била в детски кът и то изглеждало щастливо. И. не се виждал с детето, тъй като с В. имали спор за начина на отглеждане на детето. По наблюдение на свидетелката И. се държал добре с детето, бил много грижовен и вероятно много привързан към него. Не е чувала детето да се обръща към Д. с „тати“, тъй като на последната им среща, то не можело да говори. На последния рожден ден на детето И. не е присъствал. Желанието на Е. било детето да познава биологичния си баща. Предполагаемият биологичен баща- И. имал контакт с детето след смъртта на Б.. В момента бил прекратил посещенията при Б., за да не се обърка кой е баща му, не е предприемал и стъпки, за да установи бащинството си. На рождения ден на Б., И. не присъствал, но присъствала неговата сестра. Свидетелката лично не е виждала И. и детето заедно.

За изясняване на спора и защитата на висшия интерес на детето, съдът допусна комплексна съдебнопсихологична и педагогическа експертиза (КСППЕ). Съдът кредитира приетото по КСППЕ заключение, като компетентно, обосновано и убедително защитено при изслушването на вещите лица в о.с.з. на 31.10.2022 г. /виж съдебния протокол/

В съответствие със заключението на в.л. Е. М. М. - специалист клиничен психолог и в.л. В. Я. Й. - експерт при СГС специалности, след психологичното изследване са установили, че *Б. изпълнява частично поставените му задачи - подходящи за неговата възраст, не реагира с интерес на всички от тях, не изпълнява задача или игра след демонстрация. Проявява преходен интерес, но не назовава предмети от бита, не проявява интерес към обстановката, не любопитства за нещата, които го заобикалят и не задава въпроси.* Обръща внимание към експертите и обстановката, доколкото това касае моментните желания, като те са бързо преходни, не сяда на посоченото му място, седи неспокойно, не наблюдава разговора между възрастните, реагира с фрустрация на забрани. Осъществява задоволителен очен контакт, като същия е бързо преходен, обръща се на повикване по име, но не го казва при въпроса: „Как се казваш?“, не съобщава на колко години е, не отговаря на зададените въпроси, като прави впечатление, че някои от тях

не ги разбира. Разбира въпроси кратки и ясни, свързани с основни двигателни команди. Задържа предмети в ръце неустойчиво, като често ги изпуска, задържа понякога топка при подхвърляне, хвърля обратно топката на експерта, иска да поддържа играта с нея, като започва да я хвърля хаотично - на сензорно ниво. Не може да подрежда предмети в кутия, не може да я отваря и да я затваря сам. Не подрежда по собствена инициатива или по покана от възрастен, не изпълнява инструкции като: „дай, вземи, посочи къде е и т.н.“ Прави впечатление, че вниманието е неустойчиво, не успява да се концентрира до приключване на изпълнението на поставената задача. Липсва превключваемост на вниманието, като след превключването на новата тема/задача не успява да се върне без затруднение на предишната. Не изпълнява задачите с устойчивост и обем на вниманието. Наблюдава се бързо преходен и неустойчив интерес към обектите или поставените задачи, като някои не ги изпълнява. Не обръща внимание на предмети от бита, вниманието се повлиява или разколебава от случайни дразнителни. Разхвърля предметите, с които работи или е работил, като сам по собствена или по чужда инициатива не ги подрежда - действията са на сензорно ниво. Наблюдава се хаотично двигателно безпокойство и трудно задържане на едно място. Не остава да седи спокойно на посоченото или на избраното от него място. Липсва емпатия в интеракциите, което се потвърждава и от отглеждащите го възрастни.

Според вещите лица се наблюдава изоставане във фината моторика на Б.. Детето има нестабилна самостоятелна походка с идиопатично ходене, не задържа добре и устойчиво предмети в ръце: хвърля и хваща топка, не се наблюдава правилен захват на молив/химикалка, не изпълнява задачи като рисуване, подскоци или стоене на един крак. Може да се качва и слиза по стълби сам, но търси опора, наблюдава се тремност при тичане. Съблича си дрехите трудно, частично. Не може да се облича сам, не може да разкопчава и да закопчава копчета. Обувките си сваля сам, но не може да ги обуе. Когнитивно не е успял да овладее процесите на игра, както и целенасочените интеракции. Наблюдава се бързо преходен интерес към дейности и предмети/игралки. Разпознава някои предмети от бита, към частите на тялото не проявява интерес. Разпознава познати и непознати хора, като влиза бързо и непредпазливо за възрастта си с непознати. Не разпознава и не назовава цветовете, не звукоподдържа на животни, не демонстрира успешно игра на ушкест / не имитира. *Емоционално детето е неустойчиво, раздразнително е, реагира спокойно на непознати хора, частично е спокоен в присъствието на възрастните познати, държи се свободно и бързо адаптира в непозната среда, склонен е да тръгне с непознат за него човек.* Наблюдават се чести колебания в емоционалните регулации или афективна готовност при забрани, към момента на изследването се наблюдавали агресивни прояви към присъстващите, липсва автоагресивно поведение. Близките споменават за агресивни действия в дома като хапане, щипане, плачване. Тези агресивни действия са към обгрижващите възрастни, както и към други деца понякога. По мнение на вещите лица, детето разбира опростени словесни указания и инструкции, не е в състояние да разбере и да осъществи две последователни инструкции, като да вземе предмет от едно място и да го постави на място,

посочено от експерта, успява да осъществи социално-емоционална връзка с изследващите на сензорно ниво. По отношение на играта все още е на стадий манипулиране с играчките, липсва сюжет, не задава въпроси „Какво е това?“, „Къде е?“. Не са развити способностите да сравнява, да наблюдава, да инициира, да търси информация, като същите са характерни при норма за възраст - 24 месеца. К. въпрос „Защо“ не присъства, не фигурират въпроси като „Как?“, с които да се търси изясняване на действието, което е характерно за първата половина на третата година. До края на третата година деца с умствено изоставане не могат да достигнат до задаването на разнообразни въпроси, поради което не е коректно да се правят категорични изводи за психичното развитие на възрастта, на която е Б..

Като резултат вещите лица примат, че проведеното психологично изследване показва, че Б. функционира интелектуално в средна степен на дефицит, спрямо нормите за неговата възраст. Към момента на изследването не се установяват колебания в емоционалните регулации и афетивно отреагиране. Налице е изоставане във фината моторика, когнитивно развитие, реч, както в цялостната двигателна активност. Мисловният процес и интеракциите са съответни на възрастта и развитието на 2 -2,5-годишна възраст. Установеното изоставане е с неясен произход. *Посочили са, че са необходими още по-големи грижи и контрол относно развитието. С детето е работено в минал период, но недостатъчно. Има напредък в когнитивната сфера, но недостатъчен за възрастта. Нуждае се от специализирани рехабилитационните занимания, както относно цялостната моторика, така и във фината, са продължи работата с логопед и да се наблегне на работата с психолог в сферата на интеракциите с деца на неговата възраст.*

По отношение на интеракциите между И. Д. и детето Б., вещите лица сочат, че детето демонстрира голямо желание да контактува с него. Прави впечатление, че бабата ограничава дори и визуалния контакт на детето с Д.. Още при влизане в сградата А., носейки Б. на ръце, при срещата на външната врата с Д., завърта детето така, че да го ограничи зрително, за да не го види и да ограничи по този начин и визуалният им контакт, поради което експертите не са имали възможност да видят реакцията на Б. от първия контакт помежду им. На по-късен етап от изследването, детето видимо се зарадвало при срещата с него, имат изградена близост помежду им и силна емоционална връзка от минал период, предвид факта, че не са се виждали от пет месеца. Видимо и двамата се радвали много на срещата. Детето контактувало само с И., както до преди влизането на Д., то не желало да изпълнява поставени задачи, а заедно с него започнало да подрежда кула, играело на топка с него, вокализирайки се опитвало да има активна комуникация. Вещите лица считат, че Б. се опитвал да се обърне към жалбоподателя с „тати“. От цялостната интеракция направило впечатление, че И. и Б. имат емоционална и комуникативна връзка помежду им, изградена в минал период, като детето се отнася към него с топли чувства и емоции, с близост и доверие. В края на срещата настойникът В. И. изнесла детето на ръце, за да продължи изследването с Д., което силно разстроило Б. -

започнал да хапе бабата си, въвн от сградата, детето тичало обратно към вратата, плакало и искало да го върнат при Д.. Интеракцията между двамата протекла топло и сърдечно с много емоционална топлина, с усещане на обич и взаимност. Д. се отнасял мило и нежно към детето, обяснявал му с постоянство и с търпение. Б. се чувствал добре от близостта с него и бил спокоен през цялата среща. Не се наблюдавали никакви данни за тревожност и напрежение.

При изследването на И. П. Д. са приложени: психодиагностично интервю, изследване и наблюдение на мисловен процес, обследване на родителски отношения и капацитет, изследване на емоционални връзки, на агресия, изследване на личността. По време на интервюто И. Д. е заявил, че майката на детето и биологичният баща /предполагаемият, бел. на съдията/ са имали връзка, като му е известна една единствена среща между детето и баща му. Сочи, че е с детето от момента раждането му и че желае да се грижи за него и да го отгледа. Наясно е с обстоятелството, че детето има нужда от специализирани грижи и е готов да му ги осигури, което ще се отрази и положително на развитието му. По негово мнение детето е привързано към него. Изразява съмнение, че настойниците на Б. ще могат да дадат максималните грижи за него, освен битовите.

В КСППЕ се съдържат и резултати от проведените психодиагностични методики: М.М.Р.І. -М. мултифазен личностен въпросник - Т. М. Multiphasic Personality Inventory (М.М.Р.І.); Индекс на У. - 6 пояснява, че профила е валиден и достоверен. В случая по отоншение на И. Д., в водещите скали не определят и не достигат критериите за личностови дисхармонии, инсуфициенции, и психопатологичен профил. Не се наблюдават данни за социална желателност с цел представяне в по-добра светлина по време на изследването. Профилът е ниско разположен, линеен, в границите на нормата. Резултатите очертават тревожно-депресивни симптоми, които са състояния и преживявания и нямат данни за диагностично значение в посока абнорма и инсуфициенции. Налице е успеваемост в работните и житейски начинания и относителен вътрешен комфорт с уменията да се справя с лекота от стреса и напрежението, т.е. умее да владее емоционалното напрежение. Като цяло Д. успява да прояви адекватни реакции към всичко в житейски план, обича да е самостоятелен, да е в тесен обкръжаващ кръг, обича територията на дома и най-близките хора от семейството, не обича шумни компании, на моменти не му е чуждо усамотяването. Не се наблюдават данни за емоционална и изчерпаност в психосоматичен план, въпреки наличието на психосоматичното заболяване - Диабет тип 2. В периоди на стрес не се достига до соматизация. Налице е емоционална пластичност и интелигентност, психичните ресурси са запазени и налични. Копингстратегииите за справяне са незасегнати, проявява успешни способности за съпреживяемост и съчувствие, грижовен към хората, които обича, няма данни за афективна готовност и отреагиране.

От теста на В., вещите лица са установили, че изображенията в проективния рисувателен тест символизират следните характерови и емоционални особености: отстъпчивост, емоционалност, приспособимост,

своеобразно отношение към дома, липса на егоцентричност.

Резултатите от Тест за родителско отношение / В. - С./ сочат, че е налице положително отношение към детето, приема детето такова, каквото е и зачита индивидуалността и интересите му. Наблюдава се отношение на засилен интерес на възрастния към детето, поощрение към самостоятелността и инициативността. Приема детето за равен, психологическата дистанция от страна на И. към детето е в норма. Емпатията към детето е в нормални стойности. Налице е за желание за общуване с детето, като е в състояние да му поставя граници, дисциплина, правила, норми, опека с предпазване от трудности, като грижата за всички тези норми спрямо детето е в нормални оптимални граници. Вярва в способностите и силите на детето, подкрепя, стимулира, осигурява максимални условия за изява.

В заключение вещите лица са посочили, че Д. е всестранно информативен, разговора с него се поддържа лесно, съобщава с кого живее, с какво се е занимава, говори без затруднения и прекъсване. Наблюдава се желание да отговаря на зададените въпроси, не се забелязват признаци на раздразнителност - прагът на фрустрация не е висок, даже не е водещ при решаване на спорове и проблеми - търси рационални варианти. В хода на изследването станало ясно, че е добре информиран за социалните проблеми и динамиката им в страната, както и в световен мащаб, интересува се от непосредствено случващото се около него до толкова, доколкото то касае неговите интереси, като същите не са стеснени и егоистични. Не се наблюдава степен на колебание в афекта. Налице е социална заинтересованост при комуникациите с други хора. На въпросите, касаещи минали събития от живота му е информативен, на поставените въпроси отговаря правилно, подредено и адекватно в смисъла на въпроса, без удължено реактивно време, не се наблюдава себеотносна интерпретация и лична застрашеност. Не се наблюдават данни за афективни реакции в отговорите, които дава. По време на изследването е видимо и вътрешно спокоен, контактен е, ориентиран за време и място. Не се долавят възприятно представни нарушения в момента и паметови нарушения. В състояние е да дава адекватна интерпретация на понятия от типа сложни аналогии. Мисловният процес е изводим от нормал-психологична дейност и към момента на изследването не се наблюдава психотична продукция с качествена или количествена промяна в състоянието на съзнанието. Относно изказа - наблюдава се нормален мисловен процес с правилна структура и темп.

В отговор на поставените с експертизата въпроси вещите лица са обобщили, че е налице емоционална и физическа връзка между жалбоподателя И. Д. и детето Б. А.. В направеното социално проучване са допуснати следните пропуски: не са проследени емоционалните връзки между детето и присъстващия в живота му партньор на покойната му майка И. Д.; не е проследено развитието на детето; не е отчетен факта, че Б. има изоставане в развитието, както в умственото, така в цялостната двигателна активност; не са поискани да бъдат представени оценки от специалисти, както и резултати от провежданите терапии със

същите с цел проследяване на развитието. Такива документи не са били представени от отглеждащите детето и за целта на експертизата. Не се установяват и основанията, които са залегнали в мотивите на законодателя за приемане на изменението на Семейния кодекс, обн. ДВ бр. 103 от 2020 г. Б., покойната му майка и И. Д. са живели заедно до кончината на майката на 08.01.2022 г. В мотивите на предложените промени е залегнало създаване на допълнителни гаранции за предотвратяване използването на припознаването за заобикаляне на правилата и процедурите по национално и международно осиновяване. Припознаването се използва и за заобикаляне на процедурата по осиновяване, като съпругът припознава детето, родено от „мимолетна връзка с майката на детето“.

В съдебно заседание вещите лица допълват, че като най-висок потенциал на емоционални връзки са описали в експертизата връзката между детето с лицето И. Д.. Бабата и дядото са обгрижващи, но не се наблюдавали особени емоционални връзки. Поддържат, че емоционалната връзка между лицето И. Д. и детето следва да бъде продължена с оглед състоянието и начина на развитие, в което се намира детето. По мнение на вещите лица това би благоприятствало и би допринесло за неговото развитие, предвид констатираното изоставане. От житейска гледна точка най-добрият вариант бил детето да има контакт с всички роднини и приятели. Тъй като е направено изследване на личностния профил на лицето И. Д., не е наблюдаван конкретно профила на бабата и дядото. Заключение, до което са достигнали в експертизата е, че за детето е добре да не прекъсва контакта или да има един достатъчно разширен режим, в случая с И. Д., защото той е със стабилен, добър личностен профил, и предлага спокойна атмосфера и спокойствие за детето. Направена е препоръка Б. да бъде приучаван да спи в отделно легло от леглото на бабата и дядото / с които спи към момента на изследването, бел. на съдията/, с оглед на възрастта му. В експертизата е описано, че детето биологичен баща, който не се интересува от него, на база отговорът, получен от настойниците-бабата и дядото: „двоуми се“. Изследван е личностния профил на И., който не съдържа недостатъци и личностни дисхармонии. Това, че отношенията и комуникацията с бабата и дядото са нарушени това са интеракции, техни взаимоотношения, но като личностен профил И. е стабилен.

Съдът възпроизведе почти буквално свидетелските показания и изложените в заключението мотиви на вещите лица, за да обоснове въз основа на тях и писмените доказателства по делото фактическите си и правни изводи по-долу, а те са следните:

1. И. П. Д. и Е. П. живеят съвместно като семейство, без сключен граждански брак, в продължение на повече от 10 години, и до момента на нейната смърт-08.01.2022 година.
2. По време на съвместното им съжителство, а именно на 12.07.2019 г. е родено детето Б.. В акта за раждане, като майка е вписана Е. П. П. и баща неизвестен, т.е. детето е с установен произход само от майката.
3. В отношенията между Е. и И. е имало период на криза. Вероятно е Е. да е имала и връзка с друг мъж, но дори и тогава, те не са се разделили с И. и не

са преустановили съвместния си живот до момента на смъртта ѝ.

4. От момента на раждането на детето И. и Е. и детето са живели заедно, т.е. в продължение на малко повече от 2 години и 6 месеца, детето е отглеждано от Е. и И. като родители-майка и баща, с помощта на бабата В. И..

5. Майката Е. приживе не е одобрявала отношението на бабата В. И. към детето, предвид вкл. проявите ѝ на грубо отношение и наричането му с обидни епитети. Предсмъртната ѝ воля е била детето да продължи да се отглежда от И., нейните приятелки и родителите ѝ. Считала е, че един ден И. ще се грижи и за нейните родители.

6. Приживе на майката Е., детето не е било припознато от И., като причините за това, предвид св.показания, се изразяват, както в желанието на майката да ползва определени социални мерки на закрила, като самотен родител /още повече че вече е била болна от онкологично заболяване, което след раждането е рецидивирало/, така и в желанието ѝ детето да познава биологичния си баща.

7. Жалбоподателят изглежда категорично счита, че не е възможно детето да е заченато от него, т.е. да е негов биологичен баща и не е упражнил правото си по чл.66, ал.2 СК .

8. Всички страни по делото сочат, като биологичен баща на детето И. С., но това е предполагаем факт, вкл. от медицинска гледна точка-никой не твърди да е провеждано каквото и да било медицинско изследване за биологичен произход.

9. Предполагаемият биологичен баща не проявява интерес към детето Б.. Това, че се е срещнал с него 1-2 пъти не мотивира извод за обратното по никакъв начин. Недостоверна е тезата на бабата и настойник В. И., че соченото лице не се намесва, защото не искало да обърква представите на детето. Факт е, че приживе на майката, соченото лице И. С. не е предприело действия за установяване на произхода от себе си. Факт е, че жалбоподателят И. Д. е извършил припознаване на детето една година и два месеца след смъртта на майката. Факт е, че дори смъртта на майката не е мотивирала предполагаемия биологичен баща И. С. да поеме отговорност спрямо детето през това време, а и след това. Факт е, че същият не се среща с детето, не е присъствал на рождения му ден след смъртта на майката, няма данни да полага и други грижи в широк смисъл-да е предавал подаръци за детето чрез бабата и дядото, да им е предоставял парични средства, с което да ги подпомогне при отглеждането на детето. Включително до приключването на устните състезания по делото, такива факти не бяха изнесени, нито се доказаха. Бабата и дядото твърдят само, че сестрата на И. С. ги посещавала.

10. След смъртта на майката детето остава без двама родители.Отказът за вписване на припознаването в АР оставя в детето в това положение-без родители и без да съществува обоснована с доказателствата по делото, пък било и то само вероятност, това положение да се промени, чрез предприемане на правни действия от лицето И. С., който има и друго семейство.

11. От заключението на вещите лица-психолог и педагог и свидетелските показания, категорично се доказва полагащата грижа от И. като родител,

дълбоката емоционална връзка между него и детето, като дори и след прекъснат контакт за повече от 5 месеца, детето прави опит да го нарича „тати“ /въпреки говорния дефицит/.

12. Не се твърди и няма никакви данни, припознаването да е по користни или други нездравни подбуди. За съда няма съмнение, че предвид доказано изградения личен и фактически семеен живот между Е., И. и детето Б., мотивите за извършеното от И. припознаване се коренят дълбоко в изграденото му с детето отношение като между баща и дете, както и в обосноваването му с доказателствата по делото убеждение, че е предоставял и ще предоставя грижа, съответстваща в по-голяма степен на интересите на детето от тази, предоставяна от бабата и дядото.

13. Съдът не се съмнява, че бабата и настойник на детето В. И. и нейният съпруг-дядото П. обичат детето Б., но от цялостното им поведение за съда изглежда да приемат детето, като заместител на починалата им дъщеря, което им се „полага по право“. Това изглежда да ръководи до голяма степен постъпките им, а не реалните интереси на детето. Дори и да са осъществили някаква преценка, тя в крайна сметка е формирана само от факта, че биологичният баща вероятно е друг, а не И. Д. / виж: изложеното във възражението на ДСП-П. – л.18 по делото/. По този начин те отричат не само несъмнено съществувалия личен и фактически семеен живот между дъщеря им Е. приживе и И. Д., но и силната реална връзка между Б. и И. като между баща и дете. В крайна сметка изглежда, че те защитават строго личния си собствен интерес така, както го разбират, а не интересите на детето или на предполагаемия биологичен баща. Последният не само не е предприел никакви действия, но след изменението на СК е легитимиран да оспори припознаването и да докаже произхода от себе си, ако има воля за това, на което данните по делото категорично не сочат.

14. Единственият мотив за извършеното от ДСП-П. оспорване на припознаването, изложен във възражението е същият като на бабата и дядото-биологичният баща на детето е И. С..

15. От заключението на ВЛ категорично се установи, че в проведеното от ДСП-П. социално проучване са допуснати съществени и недопустими пропуски: не са проследени емоционалните връзки между детето и присъстващия в живота му партньор на покойната му майка И. Д.; не е проследено развитието на детето; не е отчетен факта, че Б. има изоставане в развитието, както в умственото, така в цялостната двигателна активност; не са поискани да бъдат представени оценки от специалисти, както и резултати от провежданите терапии със същите с цел проследяване на развитието.

В крайна сметка ДСП е поставила знак за равенство между „интересите на детето“ и „съмнението за биологичен баща“. Дали това е била дължимата преценка съдът ще изрази становището си по-долу.

16. Бабата и дядото ограничават контактите на детето с И. Д., като считат, че той може и да се вижда с него, но само в тяхно присъствие. Обратно жалбоподателят И. Д. заявява в с.з.: „Аз не съм тук с цел да отнема внука на П. и В.. Те са негови баба и дядо и ще останат такива“.

17. Оспореният акт е издаден от компетентен орган в кръга на делегираните му правомощия съгласно Заповед №

СОА20-РД09-523/03.01.2020 г. на кмета на Столична община, като длъжностно лице по гражданско състояние. Не се установяват и съществени нарушения на административнопроизводствените правила, свързани с дължимото в производството уведомяване за извършеното припознаване

18. По отношение спазването на материалноправните норми и целта на закона, съдът излага следното:

Съгласно чл. 64 от СК всеки родител може да припознае своето дете. Относно формата на припознаването, чл. 65, ал. 1 от СК регламентира следното: Припознаването се извършва лично с писмено заявление пред длъжностното лице по гражданското състояние или с декларация с нотариално заверен подпис, подадена до длъжностното лице по гражданското състояние.

Длъжностното лице по гражданското състояние съобщава припознаването в седмодневен срок от извършването му на другия родител, ако той е известен - чл. 65, ал. 2 от СК. Дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето може да оспори припознаването чрез възражение по реда на чл. 66 от СК, ако е в интерес на детето.

Ако припознаването не бъде оспорено, то се вписва в акта за раждане.

Когато припознаването се оспори, припознаващият може в тримесечен срок от получаване на съобщението да предяви иск за установяване на произход, в който следва да установи, че детето е заченато от него /за баща/, съответно родено от него /за майка/. В допълнение на тази уредба, разпоредбата на чл. 49 от Закона за гражданската регистрация регламентира, че когато припознаването се извършва след съставяне на акта за раждане, какъвто е настоящият случай, данните за припознаващия се вписват в графа "Бележки" на акта за раждане в съответствие със Семейния кодекс.

Следователно единствената формално разписана материалноправна предпоставка ответникът да откаже вписване на припознаването в акта за раждане е извършено оспорване от страна на другия родител или ДСП- П., като ответникът действа при условията на обвързана компетентност.

19. За да оспори припознаването обаче е била дължима реално осъществена от ДСП-П. преценка, че припознаването не е в интерес на детето. Установените по делото факти са налагали на още по-голямо основание такава конкретна преценка

20. При прилагане на мярка като процесната е стоял въпросът за нейната пропорционалност спрямо конкретиката на случая, без оглед на това дали администрацията действа при условията обвързана компетентност или оперативна самостоятелност. България е осъждана в хипотези, в които националният съд не е направил преценка дали действията на администрацията са били пропорционални. / В първия случай преценката не е била осъществена, защото администрацията действа в условията на обвързана компетентност и съответно съдът не може да изисква повече от това / Решение от 24.04.2012 г. на ЕСПЧ по делото на Й. и други срещу България, по жалба № 25446/2006 г.; Решение от 21.04.2016 г. на ЕСПЧ по делото на И. и Ч. срещу България, по жалба № 46577/2015 г.; Във втория случай – административният орган е действал в условията на оперативна самостоятелност и административният съд счел, че не може да се намесва в

тази преценка /Решение от 11.10.2007 г. на ЕСПЧ по делото Глас Н. ЕООД и Е./.

21. Ниската възраст на детето и невъзможността то да осъществи личен избор е налагала такава преценка. Налагала го е и липсата на какъвто и да било друг национален правен способ за И. Д., ако детето не е заченато от него, освен извършване на припознаване, за да защити личния си живот и този на детето Б., което той всъщност е направил.

22. Налагалата се е конкретна преценка и поради съществуването на ефективен правен механизъм за предполагаемия биологичен баща да се заяви като такъв, да оспори припознаването от И. Д. и да установи произхода на детето от себе си и след вписване на припознаване в АР на детето, след посл. изм. на СК.

23. Налагала се е такава преценка и поради наличието на защитен от националното законодателство правен режим на лични отношения между баба и внуци.

24. Преди всичко и най-вече обаче, висшите интереси на детето са налагали осъществяването на такава преценка.

Националната норма на чл.66, ал.1 СК всъщност изисква точно такава преценка: "Дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето може да оспори припознаването чрез възражение по същия ред, ако е в интерес на детето."

За съда е несъмнено и очевидно, че понятието „интерес на детето“ е много по-широко и всеобхватно от „съмнението за биологичен произход на детето“. Този извод следва директно от употребения от законодателя израз. Той се налага и от легалната дефиниция в ЗЗдет.: "Най-добър интерес на детето" е преценка на: а) желанията и чувствата на детето; б) физическите, психическите и емоционалните потребности на детето; в) възрастта, пола, миналото и други характеристики на детето; г) опасността или вредата, която е причинена на детето или има вероятност да му бъде причинена; д) способността на родителите да се грижат за детето; е) последиците, които ще настъпят за детето при промяна на обстоятелствата; ж) други обстоятелства, имащи отношение към детето"-§ 1, т.5 ДР на ЗЗДет.

Налага се и поради доводите, изложени в жалбата, с които съдът не може да не се съгласи. Вън от всяко съмнение, в интерес на децата е да имат законово установен произход, с произтичащите от това множество правни и социални последици. Извън всяко съмнение, буквално дни след като е загубил майка си по обективни причини, Б. губи и човека, когото възприема за баща, в резултат действията на служители на Агенцията, която е призвана да спазва правата му. Извън всяко съмнение, неочакваното отделяне, от който и да е от двамата родители или тяхното трайно отсъствие, предизвиква у децата интензивна тревожност и процеси, аналогични на скръбта при възрастните. Едновременно с това по делото се установи, че не е налице и нито една от конкретните опасности, закрепени в мотивите на законодателя за изменението на разпоредбата на чл. 66, ал.1 СК, изразяващи се във физическо насилие, вероятност за заобикаляне на осиновяване или за трафик на деца. Установи се, че в административното производство не е извършена реална преценка как ще се отрази на детската психика рязкото прекъсване на

физическата и емоционална връзка и двамата човека, които детето познава като свои родители; не е била извършена оценка на родителския капацитет на Д., респ. на бабата и дядото; не е била отчетена възрастовата разлика между тях и детето и нейното отражение при формирането на бъдещата личност на детто Б..

Такава преценка по случая категорично липсва.

Действително тя е била дължима от ДСП-П., но решаващият за производството орган по извършеното припознаване е длъжностното лице по гражданско състояние. Той е могъл и е следвало да съобрази от една страна изложените във възражението мотиви, които еднозначно сочат липсата на осъществена реална преценка на интереса на детето Б. спрямо действителното фактическо положение, от една страна, а от друга да изиска мотивирано оспорване от ДСП-П.. Неглижирането и неразбирането на функциите и задълженията на специализирания орган за закрила на детето в лицето на ДСП-П. не освобождава ответника от задължението му за преценка, вкл. и спомощта на експертна помощ спрямо конкретиката на случая, в качеството му решаващ орган. Нетипичният конкретен случай го е налагал Принципите на пропорционалност и разумност са предписания, които ръководят прилагането на правната система, така че да отговаря на конкретната ситуация по подходящ и пропорционален начин. Принципите на пропорционалност и разумност гарантират съгласуваност между прилагането и целта на закона, като се гарантира неговата справедлива употреба. Съгласно чл. 6 АПК административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо.

25. Липсата на дължимата конкретна преценка обуславя нарушение на принципа на пропорционалност. В съответствие с установената съдебна практика на ВАС, нарушението на чл.6 АПК осъществява отменителното основание по чл.146, т.4 АПК-противоречие с материалноправните норми.

26. Според съда е осъществено и отменителното основание по чл.146, т.5 АПК-несъответствие с целта на закона. Съгласно чл.3 от Конвенцията за правата на детето, висшите интереси на детето са първостепенно съображение във всички действия, отнасящи се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от съдилищата, административните или законодателните органи. Конституцията на Република България прокламира закрилата на децата от държавата и обществото, която следва да е реална, а не само провъзгласена в основния закон на държавата. Установените по делото факти сочат, че тези висши цели са нарушени в конкретния случай.

27. Отделно от това, съдът посочва, че правото на личен живот е защитено както от чл.8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, така и от чл.7 от Хартата на основните права в Европейския съюз.

28. Под "ефективни/ефикасни средства за защита" практиката на Европейския съд по правата на човека има предвид както съществуващата вътрешноправна нормативна уредба, така и трайната съдебна практика. Правото на ефективен достъп предполага, че има последователна система, регламентираща сезирането на съд, която е достатъчно сигурна от гледна точка на изискванията си страните по съдебни производства да имат ясна,

практическа и ефективна възможност да се обърнат към съд. Жалбоподателят има право на справедливо и публично гледане на неговото дело в разумен срок от независим и безпристрастен съд и в тази връзка следва да има на разположение ефикасни вътрешноправни средства за защита на претендираното от него право. В тази връзка съдът, не открива друга възможност да обезпечи ефективно средство за защита, както на правото на личен живот на жалбоподателя, така и на личния живот и на висшите интереси на детето Б., освен този да отмени оспорения отказ и да върне делото като преписка на ответника, с указание да се произнесе отново по искането за припознаване в 1-месечен срок, който съдът намира за разумен. Преди новото си произнасяне ответникът следва да изиска от ЗС по делото ДСП-П. ново надлежно мотивирано оспорване. При липса на постъпило ново такова оспорване, да упражни решаващата си функция без да зачита направеното с писмо изх.№СЛ/Д-РК/1023-005 от 17.03.2022 година на ДСП-П. оспорване, като противоречащо на закона.

29. Най-сетне предвид установените по делото сериозни пропуски в работата на ДСП- П., съдът преценява да осъществи сигнална функция и да изпрати препис на решението на председателя на Агенция за закрила на детето, в качеството му на призван на първо място орган за закрила на детето-чл.6, т.1 от ЗЗдет., както и на орган по чл.17а, ал.1, т.14 ЗЗдет., извършващ контрол чрез организиране на проверки за спазване правата на детето от всички дирекции "Социално подпомагане".

С решението разноски не се възлагат /чл.172а, т.7 АПК/, поради липса на искане /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК/ от правоимащата спрямо изхода на спора страна-жалбоподателя /чл.143, ал.1 АПК/.

**Воден от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.173 АПК
Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба от И. П. Д., подадена чрез адв. Б. Б.-САК, Писмо изх. № РКП22-УГ00-38/3/2103.2022 г. на старши специалист в отдел „Административно-информационно обслужване, Гражданско регистрация и административно обслужване”, Район „К. поляна“-Столична община, с което е постановен отказ да бъде вписано извършеното от жалбоподателя припознаване на детето Б. П. А..

ВРЪЩА делото като преписка на ответника за ново произнасяне при спазване на дадените в мотивите към решението указания по прилагането на закона.

ИЗПРАЩА ПРЕПИС от решението на председателя на Агенцията за закрила на детето, в качеството му на орган за закрила на детето и на орган, извършващ контрол чрез организиране на проверки за спазване правата на детето от всички дирекции "Социално подпомагане" -чл.6, т.1 и чл.17а, ал.1, т.14 ЗЗдет.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок съобщаването му.

Решението да се съобщи на страните и на на председателя на Агенцията

за закрила на детето чрез изпращане на преписи от него.

СЪДИЯ: